

Sygn. akt II Ca 757/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Mikołajewski (spr.)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Kuczyńska

Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant Emilia Trąbka

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. W.

przeciwko I. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 22 stycznia 2015 roku, sygn. akt II C 942/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 21 sierpnia 2014 roku i oddala powództwo w całości,

b) zasądza od E. W. na rzecz I. S. kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od E. W. na rzecz I. S. kwotę 5.192 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 757/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 sierpnia 2014 roku powódka E. W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty na podstawie weksla, że pozwana I. S. ma jej zapłacić kwotę 67.839,40 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 9 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka ponadto podniosła, że w dniu 19 września 2011 roku powódka E. W. zawarła porozumienie w przedmiocie warunków i terminów spłaty zobowiązania S. S., potwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w dniu 8 kwietnia 2011 roku przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie VIII GNc 1402/11. Pozwana przystąpiła do tego długu, a zatem zobowiązała się do zapłaty zadłużenia solidarnie z dłużnikiem S. S.. Zgodnie z § 5 przedmiotowego porozumienia pozwana zabezpieczyła jego wykonanie wystawiając weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Dłużnik S. S. oraz pozwana na poczet należności

przysługujących powódce dokonali sześciu wpłat częściowych na łączną kwotę 41.300 zł. Nadto Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie przekazał powódce kwotę 5.012,09 zł. Wobec niewykonania porozumienia weksel został uzupełniony zgodnie z deklaracją wekslową i w dniu 1 kwietnia 2014 roku powódka wezwała wystawcę weksla do jego wykupienia.

W dniu 21 sierpnia 2014 roku pod sygn. akt II Nc 986/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty w całości i oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu zarzutów pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia wywodzonego z przystąpienia przez pozwaną do długu S. S.. W ocenie strony pozwanej porozumienie obejmowało wydłużenie terminów spłaty ceny wynikającej z umowy sprzedaży towarów w rozumieniu art. 535 k.c. Dochodzone pozwem roszczenie z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie ulegało przedawnieniu w dwuletnim terminie przewidzianym w art. 554 k.c. Tym samym zobowiązanie pozwanej z tytułu przystąpienia do długu ostatecznie uległo przedawnieniu w dniu 1 marca 2014 roku.

*

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie utrzymał w całości nakaz zapłaty z dnia 21 sierpnia 2014 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2011 roku powódka E. W. zawarła z pozwaną I. S. porozumienie w przedmiocie warunków i terminów spłaty zobowiązania S. S.. Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku nakazem zapłaty z dnia 8 kwietnia 2011 roku w sprawie VIII GNc 1402/11 nakazał S. S. zapłacić na rzecz powódki kwotę 71.427,33 zł wraz z odsetkami ustawowymi. Pozwana przystąpiła do opisanego w porozumieniu długu, uznając kwoty objęte porozumieniem za bezsporne i wymagalne. Zgodnie z § 5 porozumienia zobowiązała się jednocześnie do zapłaty zadłużenia solidarnie z dłużnikiem S. S.. Pozwana zabezpieczyła wykonanie porozumienia wystawiając weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

Dłużnik S. S. oraz pozwana I. S. na poczet należności przysługujących powódce, określonych w porozumieniu z dnia 19 września 2011 roku, dokonali sześciu wpłat na łączną kwotę 41.300 zł. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie M. W. przekazał powódce kwotę 5.012,19 zł.

Powódka w dniu 1 kwietnia 2014 roku wezwała pozwaną do wykupienia wypełnionego weksla poprzez zapłacenie sumy wekslowej tj. 67.839,40 zł, w związku z niewykonaniem porozumienia z dnia 19 września 2011 roku.

Sąd Rejonowy wskazał, na podstawie jakich dowodów ustalił powyższy stan faktyczny, dodając, że był on co do istoty bezsporny.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Przystąpienie do długu nie jest instytucją uregulowaną ustawowo, stanowi typ umowy nienazwanej wykreowany poprzez praktykę jako dodatkowy sposób zabezpieczenia. Dopuszczalność stosowania tej instytucji wywodzona jest z ogólnej zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.). Istotą umowy o przystąpienie do długu jest przekształcenie podmiotowe w zobowiązaniu polegające na powiększeniu grona dłużników. Pomiędzy pierwotnym dłużnikiem a przystępującym powstaje stosunek solidarności, który ma swoje źródło w czynności prawnej (art. 369 k.c.).

Kumulatywne przystąpienie do długu nie wymaga zgody tej strony danego stosunku prawnego, z którą nie zawarto umowy, więc odpowiednio wierzyciela bądź dłużnika.

W razie zawarcia umowy przystąpienia do długu, dodatkowy dłużnik staje się stroną wcześniej istniejącego zobowiązania i, o ile umowa regulująca jego przystąpienie nie stanowi inaczej, odpowiada za zobowiązanie tak jak pierwotny dłużnik całym swoim majątkiem. Z faktu powstania solidarności biernej (solidarności po stronie dłużników), a na mocy art. 366 k.c., wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w całości lub części od każdego z dłużników lub od wszystkich wspólnie. W przypadku wykonania zobowiązania przez przystępującego do długu, na podstawie art. 376 k.c. przysługują mu roszczenia regresowe wobec dłużnika.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w dniu 19 września 2011 roku pozwana zawarła z powodem porozumienie w przedmiocie warunków i terminów spłaty zobowiązania S. S., w którym przystąpiła do długu. Bezsporne jest, że dług ten nie został spłacony w całości.

Pozwana zabezpieczyła wykonanie zobowiązania poprzez wystawienie weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową.

Weksel in blanco powinien być wypełniony zgodnie z porozumieniem zawartym między osobą podpisaną na wekslu a pierwszym jego nabywcą. Wypełnienie jest zgodne z porozumieniem, jeżeli dokona go osoba uprawniona i jeżeli treść weksla odpowiada umowie zawartej między podpisanym na wekslu z osobą, której weksel wręczono.

Zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 roku, Nr 37, poz. 282, ze zm.) jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

W niniejszej sprawie zdaniem Sądu Rejonowego weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń powoda Sąd Rejonowy podkreślił, że zobowiązanie wekslowe ma samodzielny byt i zgodnie z art. 70 w zw. z art. 103 i art. 104 Prawa wekslowego początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksla własnego liczy się od dnia płatności weksla.

Ponadto art. 125 § 1 k.c. przewiduje dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądowym, niezależnie od tego, jaki termin przedawnienia był przewidziany przez właściwe przepisy dla roszczenia danego rodzaju.

W niniejszej sprawie weksel in blanco wystawiony przez pozwaną zabezpieczał wykonanie roszczenia powódki ze stosunku podstawowego, jakim jest wierzytelność wynikająca z nakazu zapłaty z dnia 8 kwietnia 2011 roku, wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie VIII GNc 1402/11 oraz wierzytelność wynikająca z wszczęcia postępowania zabezpieczającego prowadzonego przez Komornika Sądowego w sprawie Km 1927/11. W dniu 19 września 2011 roku, kiedy strony podpisały porozumienie, powyższy nakaz zapłaty nie był jeszcze prawomocny, ale stał się w następstwie uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 15 grudnia 2011 roku o pozostawieniu w mocy nakazu zapłaty.

W dniu wytoczenia powództwa, tj. 19 sierpnia 2014 roku, nie upłynął wobec tego dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń powódki.

Rozstrzygnięcie o odsetkach za opóźnienie uzasadnia art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy uzasadnił art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty poniesione przez wygrywającą powódkę to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w kwocie 3.600 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł i opłata od pozwu – 848 zł.

*

Apelację od tego wyroku wniosła pozwana I. S., zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości.

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 125 § 1 k.c., poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że termin przedawnienia roszczenia wobec pozwanej wynosi 10 lat,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 i art. 17 w zw. z art. 70 w zw. z art. 103 i 104 Prawa wekslowego poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że termin przedawnienia roszczenia z weksla liczony powinien być w oderwaniu od terminu przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest zasadna, aczkolwiek nie można w całości podzielić jej argumentacji.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i ocenił dowody zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za własne.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego należy natomiast uzupełnić w ten sposób, że ustalić, iż zobowiązania objęte porozumieniem z dnia 19 września 2011 roku i wypełnionym przez powódkę wekslem, dochodzone w niniejszej sprawie, mają za źródło umowy sprzedaży dokonywane w zakresie przedsiębiorstwa powódki – z tytułu zapłaty cen oraz odsetek za opóźnienie. Okoliczność ta jest bezsporna i wynika z treści porozumienia (k. 7), w którym dodatkowo też wskazano, że w pierwszej kolejności wpłaty były zarachowywane na poczet kosztów postępowania zabezpieczającego i kosztów procesu (§ 3) oraz pozwu w sprawie VIII GNc 1402/11 wraz z odpisami faktur i wezwaniem do zapłaty (k. 37-47). Sama powódka w wezwaniu do wykupu weksla wskazała, że do zapłaty pozostała jedynie należność główna (tj. ceny) oraz odsetki za opóźnienie w zapłacie tych cen (k. 22-23). Sąd Rejonowy nie ustalił tej okoliczności niesłusznie przyjmując, że nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W następstwie zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty spór przeniósł się na płaszczyznę stosunku podstawowego, tj. przystąpienia pozwanej do długu S. S. w dniu 19 września 2011 roku.

Zarzuty dotyczące przedawnienia roszczenia wskazują na to, że pozwana niedostatecznie rozróżnia przedawnienie roszczenia z weksla (art. 70 Prawa wekslowego w zw. z art. 103 Prawa wekslowego) od przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego.

W sprawie nie zachodzi przedawnienie roszczenia wekslowego, skoro termin płatności weksla to 8 kwietnia 2014 roku (k. 11), a roszczenie ulega przedawnieniu z upływem 3 lat od terminu płatności weksla.

Przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego nie może natomiast zostać uwzględnione w ramach zarzutu przedawnienia. Pozwana wprawdzie nie określiła tego precyzyjnie, ale z zarzutów od nakazu zapłaty i z apelacji wynika, że w istocie zarzuca powódce wypełnienie weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem poprzez objęcie nim przedawnionego roszczenia ze stosunku podstawowego (art. 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 103 Prawa wekslowego).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco, może – na podstawie art. 10 Prawa wekslowego – powoływać się na niezgodność uzupełnienia blankietu z otrzymanym upoważnieniem, polegającą na dokonaniu uzupełnienia już po przedawnieniu się zabezpieczonego roszczenia lub na wstawieniu, jako terminu płatności weksla, daty późniejszej od uzgodnionej.

Porozumienie stron w zakresie obejmującym upoważnienie do uzupełnienia weksla podlega wykładni na zasadach ogólnych (art. 65 k.c.). Wykładnia tego porozumienia w przypadku weksli in blanco wręczanych dla zabezpieczenia określonego roszczenia prowadzi zazwyczaj, ze względu na ścisłą więź istniejącą pomiędzy zobowiązaniem wekslowym a zobowiązaniem, z którego wynika podlegające zabezpieczeniu roszczenie, do wniosku, że treścią upoważnienia jest objęte jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Także w przypadkach użycia przez strony zwrotu mówiącego o tym, że wręczony weksel in blanco może być uzupełniony w każdym czasie (datą płatności według uznania), będzie chodziło na ogół o dowolną chwilę – ale tylko przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Jeżeliby natomiast w konkretnym przypadku taki zwrot rzeczywiście oznaczał udzielenie upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco w każdym czasie bez jakichkolwiek ograniczeń, to taki zamiar stron nie mógłby być respektowany z przyczyn podobnych do tych, które leżą u podstaw art. 120 § 1 zdania drugiego k.c. i art. 365¹ k.c. Najwłaściwszym rozwiązaniem w takiej sytuacji byłoby zastosowanie do uprawnienia do uzupełnienia weksla in blanco w drodze analogii art. 120 § 1 zdania drugiego k.c. w związku z art. 118 k.c. Skutkiem upływu terminu byłoby wygaśnięcie tego uprawnienia.

(orzecznictwo Sądu Najwyższego: wyrok z dnia 19 listopada 2004 roku, sygn. V CK 228/04, OSP z 2005 roku, nr 11, poz. 130, wyrok z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. II CSK 426/06, Lex nr 276221, wyrok z dnia 30 listopada 2005 roku, sygn. III CK 274/05, Monitor Prawniczy 2005/24/1225, wyrok z dnia 14 października 1971 roku, sygn. II CR 277/81, OSP z 1972 roku, nr 7, poz. 139, wyrok z dnia 14 lipca 2006 roku, sygn. II CSK 75/06, Prawo Spółek 2007/7-8/91, wyrok z dnia 15 lutego 2006 roku, sygn. IV CSK 15/05, Lex nr 179731, wyrok z dnia 24 listopada 2005 roku, sygn. IV CK 236/05, Głosa 2006/4/24, wyrok z dnia 10 kwietnia 1970 roku, sygn. I CR 63/70, Lex nr 6714, orzeczenie z dnia 8 czerwca 1938 roku, sygn. VI CZ 1322/38, OSP z 1938 roku, nr 1, poz. 608, wyrok z dnia 19 października 2006 roku, sygn. V CSK 205/2006, LexPolonica nr 1011114).

W niniejszej sprawie tak należy właśnie wyłożyć deklarację wekslową podpisaną przez pozwaną (k. 12), a weksel został wypełniony w dniu 1 kwietnia 2014 roku (wezwanie do zapłaty – k. 22v). Nie ma żadnych okoliczności, które uzasadniałyby wniosek, że wystawca weksla na zabezpieczenie zgodził się na jego uzupełnienie w oderwaniu od terminu wymagalności zobowiązania ze stosunku podstawowego w postaci przystąpienia do długu.

Skoro – jak słusznie Sąd Rejonowy wywiódł – następstwem przystąpienia do długu jest, że dodatkowy dłużnik staje się stroną wcześniej istniejącego zobowiązania i, o ile umowa regulująca jego przystąpienie nie stanowi inaczej, odpowiada za zobowiązanie tak jak pierwotny dłużnik całym swoim majątkiem i solidarnie z pierwotnym dłużnikiem, w pełni zastosowanie do niego będzie mieć również termin przedawnienia istniejącego stosunku zobowiązaniowego, do którego przystąpił. Co do roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie przedsiębiorstwa termin przedawnienia jest dwuletni (art. 554 k.c.). Roszczenie o odsetki za opóźnienie, co do zasady podlegające trzyletniemu terminowi przedawnienia roszczeń o świadczenie okresowe z art. 118 k.c., przedawnia się też najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku, sygn. III CZP 42/04, OSNC z 2005 roku, nr 9, poz. 149).

Przystąpienie pozwanej do długu należy również uznać za równoznaczne z uznaniem przez nią tego długu, a zatem w stosunku do niej przedawnienie bieg mogło od dnia 19 września 2011 roku, przy czym skoro w myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia liczy się od dnia wymagalności roszczenia, przedawnienie biegło od terminów zapłaty poszczególnych kwot rat określonych w porozumieniu z dnia 19 września 2011 roku, z który ostatni termin upływał w dniu 29 lutego 2012 roku. Dodatkowo należało mieć na względzie, że w myśl § 4 ust. 3 porozumienia w razie uchybienia płatności którejkolwiek raty, cała niespłacona należność objęta porozumieniem staje się natychmiast wymagalna wraz z wszystkim odsetkami ustawowymi. Z bezspornego zestawienia wpłat wynika, że już należność z tytułu raty płatnej do dnia 30 listopada 2011 roku nie została uiszczona w terminie, a zatem z dniem 1 grudnia 2011 roku cała niespłacona należność stała się wymagalna i od tej daty należy liczyć dwuletni termin przedawnienia.

Przedawnienie należności ze stosunku podstawowego nastąpiło zatem z dniem 1 grudnia 2013 roku, a powódka wypełniła weksel dopiero w dniu 1 kwietnia 2014 roku, zaś pozew wniosła dopiero w dniu 19 sierpnia 2014 roku.

Nie mógł mieć zastosowania do pozwanej termin przedawnienia przewidziany w art. 125 § 1 k.c. dla roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądowym. Po pierwsze w dacie podpisania porozumienia z dnia 19 września 2011 roku nakaz zapłaty w sprawie VIII GNc 1402/11 nie był prawomocny. Po drugie nakaz ten zapadł w stosunku do innego dłużnika – S. S.. Po trzecie porozumienie z dnia 19 września 2011 roku nie miało charakteru odnowienia zobowiązania (art. 506 k.c.). Zgodnie z art. 506 § 2 k.c. zmiana treści zobowiązania, np. rozłożenie jego płatności na raty czy wręczenie weksla, w razie wątpliwości nie stanowi odnowienia zobowiązania, a z porozumienia z dnia 19 września 2011 roku nie wynika, aby miało ono stanowić odnowienie zobowiązania i w związku z tym podlegać przedawnieniu według reguł ogólnych. Sama konstrukcja przystąpienia do długu zakłada ciągłość zobowiązania, do którego dana osoba przystępuje.

Należy zwrócić uwagę, że w przypadku solidarności biernej, jaka pojawiła się w następstwie przystąpienia pozwanej do długu, wierzyciel mógł żądać spełnienia świadczenia od każdego z dłużników według swego uznania (art. 366 k.c.). W myśl art. 372 k.c. przerwanie lub zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do jednego z dłużników solidarnych nie ma skutku względem współdłużników. Należy również przyjąć, że uzyskanie przez wierzyciela prawomocnego orzeczenia przeciwko jednemu z dłużników solidarnych, ma jedynie znaczenie dla terminu przedawnienia roszczenia i jego biegu w odniesieniu do tego dłużnika, natomiast nie oznacza, że odnosi ono taki skutek wobec innego dłużnika solidarnego, co do którego takie orzeczenie nie zapadło. Tym samym Sąd Rejonowy nietrafnie odwołał się do art. 125 § 1 k.c.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że powódka wypełniła weksel niezgodnie z porozumieniem wekslowym, a roszczenia ze stosunku podstawowego są wobec pozwanej przedawnione.

Z tych względów na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 21 sierpnia 2014 roku i oddalił powództwo w całości.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. należało również zasądzić od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów procesu przed Sądem pierwszej instancji obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz uiszczoną część opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty (400 zł). Pozwana nie wykazała, że uiszczała opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących opłatę od apelacji (3.392 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł).

Sąd Rejonowy na podstawie art. 108¹ k.p.c. powinien natomiast jeszcze orzec o nieuiszczonych kosztach sądowych (pozostałej części opłaty od zarzutów od nakazu zapłaty, od której pozwana była zwolniona).

Z tych względów na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.